

det er jo altid godt at se en Sag fra to Sider. Det forekommer mig ogsaa, at det kan være heldigt, at den Menige faaer at vide, hvilke Pligter de Overordnede have overfor ham, saaledes at Forholdet kan blive gjensidigt, og Grunden, hvorfor jeg fremdrager dette, er ogsaa den, at jeg tror, at det muligvis kan bidrage hertil. Vi have en Bestemmelse fra 1792 i en Bog, der hedder: Petersens militair-juridisk Repertorium (Udfryselse). Jeg skulde dog antage, at 100 Aar efter, vilde det ikke være for meget forlangt, at vi skulde rette os efter denne Bestemmelse, og der er vel Tingen, som vil beskjede mig for, at jeg ikke gaar langt nok tilbage, naar jeg gaar tilbage til 1792? Jeg er overbevist om, at den høitærede Formand nok vil tillade mig at oplæse et Par Linier. Det hedder i den nævnte Bog Side 294: „Subordinationen medfører ei uindskrænket Herredømme over de Undergivne, hos hvilke en krybende Ydmyghed ingenlunde maa taales; men saa megen Myndighed og Befalings-Evne, som til Tjenesten er nødvendig, og kan bestaa med Bore Love. Befalinger maae ei indeholde meer, end Tjenestens Øjhed og Alvorlighed udkræver, og aldrig udarte til Grovheder, Skildsord, eller uanstændig Udfærd i Ord eller Gierning“. Jeg tænker saaledes ikke, at de Herrer ville tage mig fortrydelig op, at jeg har kritiseret, at man har brugt saadanne Udtryk og uanstændig Udfærd i Ord eller Gierning. Saaledes er det altsaa, at Befalingsmændene skulle opfatte Subordinationen. Vi Andre have aldrig lært Andet, end at vi skulle vise ubetinget Lydighed, men lad os se længere hen i samme Bog, hvorledes det straffes, naar en Officer eller Underofficer gaar hen og forser sig imod det, som her er nævnt. Der findes en Parolbefaling af 10de Juli 1815, og den er altsaa heller ikke saa meget ung. Det hedder der: „Paa det at Krigsretterne kunne have en bestemt Regel at følge, naar en Foresat befindes, at have tildeelt nogen af sine Undergivne anden, eller haardere Correction, end Subordinationens Anordningerne hjemle, ja, endog at have mishandlet den Undergivne med Stød eller Slag i Ansigtet, paa Brystet, over Hænderne“ — og herpaa har jeg nævnt et Exempel, og det vil ogsaa nok bekræfte sig ved Undersøgelsen — „Benene eller paa andre Maader, befale Vi allernaadigt, at den deri Skyldige skal straffes, isald han er en Officer, med Fængselsarrest fra een til sex Maaneder, og isald han er Underofficer, med Degradation enten paa nogen Tid eller for bestandigen, alt efter de med Mishandlingen forbundne meer eller mindre graverende Omstændigheder“. Derjom Rigtigheden af de Exempler, som jeg nu har fremdraget, bekræfter sig ved Undersøgelsen og jeg tillader mig paa Forhaand at have en bestemt Mening om, at de ville bekræfte sig, da jeg selv har set noget Lignende for 10 Aar siden ved Regimentet i Aarhus

— saa kan jeg ikke se Andet, end at det staaer i skarp Modsetning til disse gjældende Bestemmelser, som nu snart ere 100 Aar gamle. Naar vi nu 100 Aar efter gjenneir den Udteiling, som i den Tid har fundet Sted, ikke — i alt Fald ikke ved Rytteriet — endnu ere komne saa langt, at vi have faaet disse Bestemmelser gjorte levende, saa kan jeg ikke sige Andet, end at jeg anser mig ikke alene for berettiget men endogaa for forpligtet til at drage disse Exempler frem, som jeg har nævnet og faaet fra saa paalidelig Kilde, at jeg har Grund til at tro, at man ikke har faaret med løs Tale. Det er jo nærmest Jægersborg, at vi her befatte os med, og det er jo ogsaa særlig antydet i Forespørgslen, at den gjælder Jægersborg, men derjom nogen af de Herrer tror, at det paa Jægersborg er himmelvidt forskjelligt fra de andre Rytterregimenter, saa tage de fejl. Jeg har selv erfaret det ved 3die Regiment, men jeg har Meddelelser fra 4de og 2det Regiment, som give et Billede af, at Tilstanden der er omtrent ligeaadan. Det ærede Medlem fra Fyn (Bernsen) nikker til mig, han har maakte ogsaa faaet lignende Meddelelser. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa. Jeg har allerede givet saamange Exempler, men i Ex fra 4de Regiment er det meddelt, at i Fødsningen blev Rekrutholdet fra 1877 næsten behandlet som en Flok gale Hunde, de bleve pryglede i Flæng og jagede fra det ene Sted til det andet; saaledes bleve ogsaa vi behandlede. Vi fik aldrig Lov til at gaa fra det Dieblit, vi kom ind paa Kafeenen, blev der sagt: Vi maatte aflegge at gaa stille, vi skulde løbe. Der blev slaet mellem os med Ribepidsken i Flæng; vi Rekruter maatte om Søndagen og de store Høitidsdage slipe og slæbe om Formiddagen endnu værre end de andre Dage. Det Samme er Tilfældet med de andre Plsdelinger. Et prægtigt Exemplar var ogsaa Sergent Andersen paa 4de Regiments 3die Eskadrons Rekruttskole. Efter de Meddelelser, der gives om ham, er han nok heller ikke meget forskjellig i sin Behandling af Rekruterne fra den ovenomtalte Sergent Meyer. Jeg skal nu slutte disse Bemærkninger med en Udtalelse, som fremkom her i Thinget for nogle Dage siden, da vi havde en militær Lov under Behandling, som gav Anledning til ogsaa at streife ind paa Soldaternes Behandling. Da blev der af et æret Medlem (Sagd) sagt, at det, der skulde læres Soldaterne — og det gjaldt for dem, der ere paa Høitidskolerne — var det, at de skulde lære at glemme sig selv og huse paa deres Pligt — der kunde siges meget om Pligt, det skal jeg ikke komme videre ind paa, det kan som et andet tueægget Sværd vendes til begge Sider — men saameget er vist, at, saaledes som Stillingen er ved Rytteriet, ville de Herrer ikke opnaa det ved den Behandlingsmaade, jeg har omtalt. Jeg kan fortælle, at der er mangen Mand, som møder